

OFFERVILJANS LÅNGA TANKE

Min insikt handlar om att jag för att nå det högre måste offra det lägre, att vägen till frihet, det vill säga femte naturriket, är utgivande kärlek och offer, att offer betyder uppgivande av egoismen för tjänande av evolutionen och mänskligheten.

Detta är ingen ny lära, utan fanns hos de gamle. Med det gnostiska språkbruket säger vi att vi får bli försoningsoffer genom att taga på oss vårt kors och liksom Jeshu bära världens synder, utstå missaktning, förtal, förföljelse. Endast så kan vi frigöras från illusioner, identifikationen med det lägre.

För varje högre slag av medvetenhet (energi, verklighet) jaget förvärvar frigöres det från beroendet av lägre slag: i tur och ordning från beroendet av bundenheten vid det fysiska, det emotionala, det mentala. Det lägre har då definitivt förlorat sin lockelse, sin makt att fångsla, att förvill. Detta är frihetens väsen, förvärv av makt över det som dittills härskat, befrielse från livsokunnighet och vanmakt .

Så länge livet i lägre världar kan tjusa och binda och hindra oss att eftersträva femte naturrikets oändligt mycket rikare liv, har vi ännu mycket att lära, dömer vi oss själva till fortsatta inkarnationer. Vad livet bör kunna lära oss på mentalstadiet är att mänsklig visdom icke ger oss kunskap om verkligheten och livet, att människans rike endast är ett förberedelsens rike.

Det är viktigt inse att man icke uppger det lägre förrän man fullständigt bemästrat det och man har klart för sig att det fyllt sin uppgift, icke mer har att lära. Man når intet högre med att ”offra det lägre för det högre”, förrän alla förutsättningar föreligger, vilket man aldrig själv kan avgöra. Vilja avstå, kunna avstå, är en god sak men för tidigt avstå är alltid misstag.

Vi måste uppge lidande samtidigt som vi måste lida för att utvecklas. Däri ligger ingen motsägelse. Det finns mycket onödigt lidande, som vi inte vill ge upp. Det finns oundvikligt, nödvändigt och nyttigt lidande, som vi måste taga emot, om vi vill få något: kunskap, insikt, egenskaper. På vägen måste man offra allt onödigt, men inte allt på en gång: felaktiga teorier, prat, inbillat lidande.

Mycket av vårt lidande är inte verkligt, och vi ökar det med inbillning. Verkligt lidande begränsas av mycket, av tiden till exempel. Inbillat lidande kan bli omöjligt att hejda eller begränsa. Inbillat lidande avlägsnar kunskapen. Verkligt lidande behöver inte vara förbundet med negativa känslor, inbillat lidande är det alltid.

Alla har något slags lidande de inte vill ge upp, till exempel självömkan. Ett sådant inbillat lidande kan vara människans käraste ägodel. För många skulle det betyda att de offrade hela sitt liv, om de offrade sin främsta negativa känsla. Den har redan blivit en vana. Första steget mot att göra sig kvitt onödigt lidande är att avstå från det i tanken. En effektiv metod är insikten om högre och lägre värden, en annan är indelningen i verkligt och inbillat

Allt har sitt pris. Vill man få något måste man offra något. Antag att du känner dig missnöjd, kränkt eller sårad eller dylikt. Offra ditt inbillade lidande – negativa känslor och negativ inbillning. Det är en stor befrielse att inse: ”Jag har inget att uppröra mig över. Ingen är skyldig.”

Av sig självt kan lidandet inte föra med sig något, men om man minns sig själv i samband med det, kan det bli till en stor kraft. Vanligen försöker man undfly lidandet eller identifierar man sig med det och förstör på det sättet något som kunde vara till största gagn. Förrän vi gör oss kvitt det oanvändbara lidandet, kan vi inte komma till det användbara.

Vi får inte ut något av att njuta och ha det behagligt; av detta kan vi bara få lidande. Ansträngning är vanligen lidande, insikter är ofta lidande, obehagliga sanningar om oss själva. Värdera lidandet efter om det främjar eller hindrar ditt arbete!

Vårt mesta lidande beror på identifiering, och om identifieringen försvinner, försvinner också vårt lidande. Man måste inse att det inte är någon mening med att lida, om det är möjligt att inte lida. Ingen kan heller lida för någon annan.

Varje slags lidande kan förvandlas till positiv känsla, men endast om det förvandlas. Inget förvandlar sig självt till positiv känsla. Det måste förvandlas genom ansträngning och kunskap.

Om man frivilligt, medvetet mottar lidandet, kan man göra sig av med det och bli fri. Frivilligt lidande kan bli skolarbete. Inget är svårare, och samtidigt kan inget skapa så mycken kraft som frivilligt lidande, lidande mottaget utan identifiering och utan negativa känslor.

Vi har långt kvar till förståelsen av lidandet, men om vi inser att ringa ting uppnås med ringa lidande och stora ting med stort lidande, förstår vi att det alltid råder en överensstämmelse.

Det finns lidande som kan och bör mildras och det finns lidande som inte kan lindras, ty det beror på större orsaker. Sovande människor måste lida, ty endast lidandet kan till slut väcka dem. Om de kan ordna sitt liv så, att de är glada och nöjda i sömnen, kommer de aldrig att vakna.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.